

I fou fa molts i molts anys,
en un regne prop del mar cristallí
que una donzella visqué, que podeu coneixer
pel seu nom d'Annabel Lee;--
i aquesta donzella no vivia amb altre pensament
que d'amar i d'ésser amada per mi

Jo era un infant i ella un altre infant
en aquest regne prop del mar cristallí
però ella amà amb amor que fou més que amor--
jo i la meva Annabel Lee
amb un amor que fins els alats serafins del Cel
sentiren covejança d'ella i de mi.

I aquesta fou la raó que, fa temps,
en aquest regne prop del mar cristallí
bufà un vent des d'un núvol, glaçant
la meva bella Annabel Lee,
i vingué sa família d'alta nissaga
i la van apartar de mi
per a tancar-la en un sepulcre
en aquest regne prop del mar cristallí.

Els àngels, no feliços del tot al Cel,
seguien envejant-nos a ella i a mi:---
Sí!-- aquesta fou la raó (com ho sap tothom,
en aquest regne prop del mar cristallí)
per la qual el vent baixà des d'un núvol, a la nit,
glaçant i matant la meva Annabel Lee.

Més nostre amor fou més fort que no pas
el d'aquells molt més vells que nosaltres---
d'aquells molt més savis que nosaltres---
i ni els àngels allà dalt del Cel
ni els diables al fons del mar cristallí
no podran mai separar la meva ànima de l'ànima
de la bella Annabel Lee---

Perquè la lluna mai no brilla sense dur-me somnis
de la bella Annabel Lee;

i els estels mai no surten ^{però jo veig} ~~sense que vegi~~ lluir
els ulls

de la bella Annabel Lee
i per'xò, tota la nit, jo descanso al costat
del meu amor-el meu amor--ma vida, ma esposa,
dins del sepulcre prop del mar cristallí--
dins la tomba prop del mar sonor i cristallí.